

תל-אביב

חכמי חלם

עיריית תל-אביב משקיעה בימים אלו מיליוני לירות בפיתוח חוף-ימה של תל-אביב. ליד הדורבנות שהוקמו בחוף הילטון ושרתון מוקמים בוגלוס ומתקני-רחצה יקרים אחרים, ומובן שראש-העיר וצוות עוזריו מנצלים עבודות-פיתוח אלו ל- מערכת יחסים-ציבור.

אולם ראש-העיר ועוזריו שוכחים ל- הזכיר לציבור פרט אחד: קרוב לתדאי שבשנה הקרובה תיאסר הרחצה בחופי תל-אביב מסיבות בריאותיות.

כבר לפני שנה הודיעו מומחי משרד הבריאות כי הרחצה בים תל-אביב מותרת רק שעה שהים שקט לחלוטין. כשהים גלי, ולו גם במקצת, מרובים חידקי הקולי, המתרבים בתרבות השופכין המזרמת לים, מסכנים את בריאות המתרחצים.

יתירה מזה: צינור הביוב הגדול של תל-אביב, צפונית לשפך הירקון, דולף - ומי הביוב מזרמים לכיוון החוף.

תל-אביבים - אל תתרחצו. בי-

שנה שעברה הודיעו אנשי העירייה כי השנה, עם תחילת הפעלת אגן-ההימצון למיר השופכין בחולות ראשון-לציון, לא יורמו יותר מירביוב לים תל-אביב. המציאות שונה: הורגיה לאגן-השופכין בראשון-לציון הוקטן דווקא כנראה, בגלל מישרד הריחות שם. מיהביוב של תל-אביב ימי שיכו לזרום לים, בכמות גדולה יותר.

"אנו עדים לבעיה", אומר אחד מתברואני משרד-הבריאות. "הצרה היא שאין לנו גל סמכות בחוק לאסור רחצה בים. אנו יכולים רק להמליץ. רק במידה ונקבל תלונות ממרחצים שחלו כתוצאה ממי הים של תל-אביב, נוכל לאסור רחצה. אבל העניין לא מציאותי. אנשים רבים החולים בקיץ במחלות-מעיים חושבים כי הסיבה לכך היא במזון לקוי שאכלו. איש אינו משער כי הסיבה יכולה להיות החיידקים המתרבים במי-הביוב בהם הם מתרחצים. לפני שנה, כשהמליצו המומחים על איסור הרחצה בים - התעלם מכך ראש-העיר רבינוביץ, כשחש כי הדבר עשוי לפגוע במערכת הבחירות שלו לעירייה. השנה, כשאין כבר בחירות, עשויה אזהרת מימחי משרד-הבריאות ליפול על אוזניים קשובות יותר, והרחצה תיאסר.

התוצאה: חוף מפואר שהושקעו בו מיליוני לירות, ואשר איש אינו יכול להתרחץ בו.

נוער

"עיוור -

אך לא מיסכן"

מיכאל (מיקי) גולדמן (16.5) גולד עיוור, לא ראה מעולם את אור השמש. למרות זאת הוא כיום תלמיד מן המניין בתיכון, בעל רמת ציונים ממוצעת של 7, מלבד במוסיקה, בה יש לו 10 - ללא שום פרוטקציה כמובן. הוא חייב להכין שני עורים ולהיבחן ככל תלמיד אחר.

מנסה מהבחינת המצרייה. ואין מי שמרוצה מכך יותר ממיקי עצמו: "אני עיוור - אבל לא מיסכן", אומר הוא. ואכן, הוא סירב להיות מסכן מרגע שעמד על דעתו, הצליח במאמציו לגדול כשהוא לא מעט הוריו.

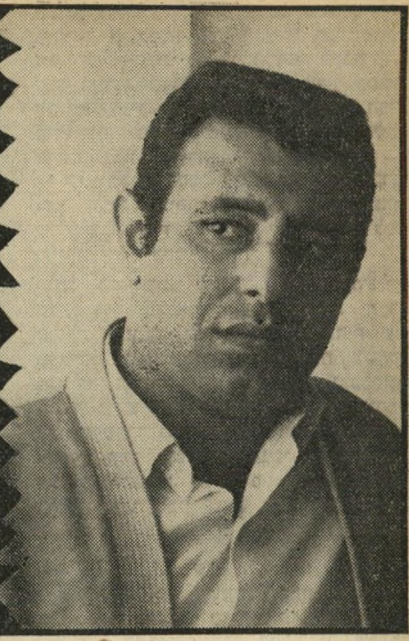
אלברט ולוסט גולדמן ברחו ממצרים ב-1951, לאחר שנכללו ברשימה של הי-בולשת המצרית, בהיותם ציונים. אביו של מיקי, מלונאי במקצועו, מנהל כיום את מלון גני-יהודה בירושלים, נחשב בנוסף לכך גם לצייר מהמוכשרים בארץ.

האהבה הגלולה. מיקי, שגילה נטייה למוסיקה, מתמסר לפסנתר מגיל שמונה, לומד כיום בהדרכתם של ד"ר משה הלמן, מנהל אקדמיה למוסיקה בירושלים, ו-הפסנתרנית הידועה סוניה וולין. שני אלה אינם חדלים להתפעל מכוח רצונו של מיקי, בעזרתו הוא מתגבר על קשיי הלימוד ללא עיניים, ללא תחום, ללא כל אמצעי עזר - מלבד אהבתו את המוסיקה, והחלטתו הנחושה, ועזרתה של אמו, המנגנת גם היא בפסנתר.

המוסיקאי הצעיר אינו מוכן לפגור גם בשאר מקצועות הלימודים. נאבק לשמיר על מעמדו כתלמיד מן השורה, משמש ב- (המשך בעמוד 26)



פיצצה נבית ראש-העיר



מקום אחר, כי אין בידיו כל אפשרות להמשיך להתפרנס מהסטייקייה הנמצאת באמצע כביש דר-מסלולי סראן.

העירייה השיבה שהעניין אינו שייך לה. העניין נרדם, עד שבי-1969 חלה התעוררות: בתיוכם של מספר בעלי רצון טוב, ביניהם מפקד משטרת מחוז תל-אביב, נפתח מו"מ בין הצדדים, והושגה תחילתו של הסכם בין נציגו של הללי, עורך-הדף אליהו קידר, לבין חברת חומש.

ואו, במפתיע, נאשר הצדדים עסקו בי-ניהול המו"מ, כנסה לתמונה עיריית רמת-גן - זו שטענה כל השנים שהעניין אינו שייך לה. היא שיגרה להללי מכתב לפני עליו לפנות את המיבנה תוך שלושה ימים - ולא יפונה בכוח עלידי העירייה. הללי ועורך-דינו המופתעים ניסו מייד להתקשר עם ראש-עיריית רמת-גן - ללא הצלחה. לפיכך שיגרו אליו מכתב בו הם מודיעים לו על מהלך המו"מ בין הי-צדדים, התריעו על כך שבצעד זה של העירייה יש משום נסיון לעקוף את בית-המשפט.

אולם המכתב, מסתבר, לא עשה על מקבליו רושם. כאשר הגיע הללי בבוקר השלישי לפברואר אל הסטייקייה, גילה שאין סטייקייה. היא נעלמה, ואת מקומה כיסה מיטשח אספלט חלק.

שאלות לרא תשובות

ראש העירייה טוען כי הללי וחבריו השמיעו איומים כאשר הופיעו בי-לשכתו, כשבאו לפגשו במטרה לנסות לבטל את ההתראה.

מדוע לא פנה, אמ"כ, מייד למשטרה כאשר אימו עליו? אין תשובה.

שאלה נוספת שתדרוש תשובה היא עדותו של ציון ממסערת ציון בכרם התימנים בתל-אביב. לפיה הללי וחברו שהו במסערתו ונראו שם על-ידי רבים מ-האורחים - מתחילת הערב ועד חצות. אליבי שיהיה צורך לנפשו, אם תרצה הי-משטרה להעמיד את השניים לדין.



ישראל כמד

מצא עצמו הללי לפתע במרכזו של הכביש, שהפך דר-מסלולי.

מנהל חברת חומש, צבי חזיר, הציע לי-הללי לפנות את המקום, אולם זה הסכים לכך בתנאי שהעירייה תקציב לו מקום אלטרנטיבי, בו יוכל להמשיך ולפרנס את 14 הנפשות התלויות בו.

צעד מפתיע - והרפני

הברת "חומש" לא הסכימה, פנתה לבית-המשפט - והפסידה. אולם היתה בכך נחמה-פורחא להללי: הוא פנה בי-בקשות נוספות לעיריית רמת-גן לתת לו

אשר קיבל על עצמו לפני כי-חודשים ישראל פלד, ראש עיריית רמת-גן, את תפקידו, בעיקבות מורו של אברהם קריניצי, ודאי שקל כבוד-ראש את הקשיים והמוקשים הטמונים בתפקיד. אולם ספק אם חשב אף לרגע על מוקשים של ממש.

לפני שבוע גילה פלדמן שלהיות ראש-עירייה בישראל עלול להיות עסק מסוכן: בליל ה-11 לפברואר, בשעה 21.50, הת-פוצץ בתצר ביתו שברחוב קיש 10 חומר-נפץ שניפץ את השמשות, עקר ממקומו דלת, וזינעו את הלדים שצפו בטלויזיה.

בייחוד נחרדה משפחת ראש-העירייה כאשר התברר שרק דקות ספורות קודם לכן נמצא הבן הבכור, אמיר (16), בדיוק במקום בו התפוצץ חומר-הנפץ.

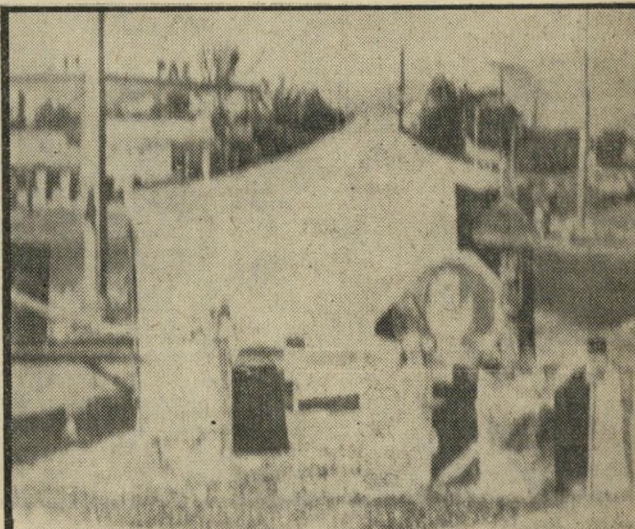
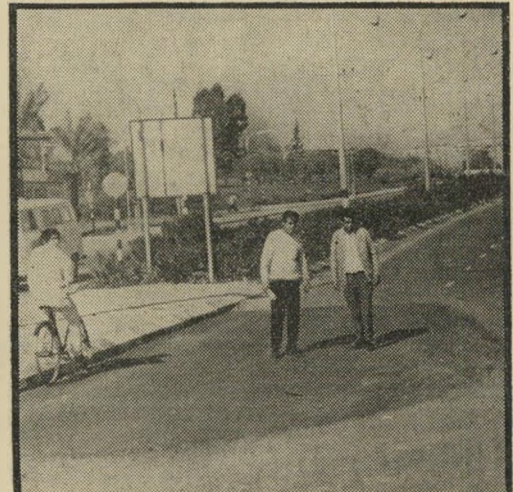
המשטרה הפעילה את המכונה האדירה שלה, הציבה מחסומים בדרכים, פתחה בי-חקירה נמרצת. שלא ארכה הפעם: בתם של שכני ראש-העירייה, דורית בן-אליעזר בת ה-11, סיפקה תיאור שבעיקבותיו נעצרו כחשודים שני צעירים - אחד מהם עובד הללי, בעל סטייקייה בכביש הטייסים, שנהרסה בשבוע שעבר במסגרת עבודות-הפיתוח בשטח.

מפרנס 14 בני משפחה

ובד הללי הקים את הסטייקיה שלו לפני כ-12 שנים. הוא היה אז בן 18, ועל כתפיו רבצה הראגה לפרנסתה של משפחה בת 14 נפשות.

מיד כשהקים את מיבנה הסטייקייה, הי-פיעו במקום פקחי עיריית רמת-גן, אלא שאז התבררה עובדה מעניינת: הסטייקייה הוקמה בדיוק בקו הגבול, לא נכללה בתחום השיפוט של רמת-גן גבעתיים או תל-אביב.

המצב השתנה לקראת סוף 1965, כאשר חברת חומש - משותפת למשרד-התחבורה ועיריית תל-אביב - החלה מבצעת עבודות-פיתוח בכביש הטייסים. בכקום בפניה,



לפני ההריסה אחרי ההריסה

מיבנה הסטייקייה, שהוקם לפני 12 שנה, שימש מקור-פרנסה לארבע-עשרה נפשות.